

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Missionsförbundet

ILLUSTRERAD TIDNING

för Svenska Missionsförbundets yttre mission

Utkommer den 1 och 15 i varje månad

1 Okt. 1912

Redaktion:
WILH. SJÖHOLM :: J. E. LUNDAHL

N:r 19. Årg. 30

Allmänna Svenska Missionskonferensen.

Den första allmänna svenska missionskonferensen har hållits i Stockholm den 11—15 september.

Innan vi övergå till beskrivningen över densamma, tillåta vi oss att enligt den till konferensen utgivna »programboken» meddela följande om konferensens uppkomst och syftemål:

Åren 1901 och 1907 höllos i Stockholm tvenne missionärskonferenser, vilka utan tvivel i väsentlig grad bidro till befrämjande av missionsintresset i vårt land. På den senaste konferensen uttalades samfält en önskan att efter 3 à 5 år en ny sådan måtte anordnas. Men samtidigt uttalades den förhoppningen, att planen då måtte utvidgas så, att den icke blott bleve en missionärernas utan även en missionsorganisationernas konferens — ja en allmän svensk missionskonferens.

Sedan dess har ett nytt betydelsefullt moment kommit till, som i och för sig innebär en kraftig maning i samma riktning, nämligen världsmissionskonferensen i Edinburgh 1910. Vid den voro Sveriges missionsvänner representerade av icke mindre än 18 officiella ombud och 27 andra deltagare. Intrycken från denna konferens voro överväldigande. Det har sedan dess visat sig, att konferensens inflytande sträckt sig med rikt välsignelsebringande verkningar till många länder.

De svenska ombuden vände hem med frågan: Huru skola vi kunna åt vårt land giva något av den välsignelse, som Edinburgh-konferensen skänkt oss? Ur denna fråga har vuxit fram ett ganska utbredd intresse för den allmänna svenska missionskonferens, som de tidigare missionärsmötena betecknat som önskvärd. Utan att i allt för stor utsträckning efterbilda Edinburgh-konferensen, ansåg man, att dennas planläggning och program kunde lämna värdfulla impulser för ett svenskt möte.

Efter samråd med sekreterarne i de större svenska missionsorganisationerna och under bön om Guds ledning och välsignelse tog Sveriges representant i Edinburgh-konferensens fortsättningskomité, d:r *Karl Fries*, initiativet till, att i mars månad 1911 en inbjudan utsändes till samtliga svenska missionsorganisationer att låta sig representeras i en komité, som skulle förbereda en allmän svensk missionskonferens, avsedd att hållas i Stockholm hösten 1912.

Såsom grund för planläggningen angavs, att varje organisation skulle vara representerad i förhållande till antalet av i dess tjänst varande missionärer, manliga och kvinnliga, inberäknat missionärshustrur vid tiden för konferensen. Denna proportion bestämdes senare till 75 %. Konferensens program

borde omfatta endast mission bland icke kristna folk, således icke sjömans- eller annan mission med dithörande angelägenheter.

Konferensen borde få dels enskild, dels offentlig karaktär. Vid de enskilda förhandlingarna borde förekomma missionsfrågor av mera teknisk art och i diskussionerna borde endast de valda ombuden och de inbjudna missionärerna deltaga.

Till den offentliga delen borde förläggas föredrag, som hava allmänt intresse och i särskild grad kunna bidra att i vidare kressar sprida och stärka missionskärleken.

Alla frågor borde väl förberedas av därtill i god tid utsedda personer och utläggningarna i grundlinjer föreläggas konferensen såsom underlag för diskussionerna.

Denna inbjudan möttes med enhälligt bifall, och från många håll uttrycktes synnerlig tillfredsställelse över den framkomna tanken.

I organisationskomitén insattes:
 av Evangeliska Fosterlandsstiftelsen:
 Missionsdirektor Joh:s Lindgren;
 Föreningen för Israelsmissionen:
 Pastor T. Lindhagen;
 Helgelseförbundet: Direktör Th. Ericson;
 Kvinnliga Missionsarbetare: Fröken U. Scharp;
 Skandinaviska Alliansmissionen: Missionssekreterare A. Thomander;
 Svenska Baptistsamfundets Mission:
 Riksdagsman J. Byström;
 Svenska Jerusalemsföreningen: Prof. A. Kolmodin;
 Svenska Kyrkans Missionsstyrelse:
 Missionsdirektor Axel Ihrmark;
 Svenska Metodistkyrkans Mission:
 Rektor K. A. Jansson;
 Svenska Missionen i Kina: Missionär Erik Folke;

Svenska Missionsförbundet: Missionssekreterare Wilh. Sjöholm;
 Svenska Mongolmissionen: Banktjänsteman John Regnell,
 varjämte d:r Karl Fries ansågs vara självskrivnen såsom Sveriges represen-

tant i Edinburgh-konferensens fortsättningskomité.

Vid sitt konstituerande sammanträde utsåg organisationskomitén till sin ordförande d:r Karl Fries, till sekreterare missionssekr. Wilh. Sjöholm och till kassaförvaltare direktör Th. Ericson. Åt dessa jämte missionsdirektorerna A. Ihrmark och Joh:s Lindgren uppdrogs att utgöra dess verkställande utskott. Detta utskott har tid efter annan underställt sina åtgärder den stora komiténs granskning.

Organisationskomitén avslutar sin redogörelse för konferensens uppkomst och syftemål med följande glädjande och behjärtansvärda ord:

»Då organisationskomitén nu avslutar sitt arbete, känner den behov att fram bära sitt ödmjuka tack till Gud för den fridens och kärlekens ande, som genomgått hela dess tillvaro. Icke den minsta slitning har stört samarbetet. Därefter vill komitén rikta ett varmt tack till alla i hemlandet och på missionsfälten, som med så stor beredvillighet åtagit sig uppdrag och på allt sätt underlättat dess arbete.»

»Slutligen vill komitén uttala den innerliga förhoppningen, att den nu begynnande konferensen må icke blott skänka deltagarne ett mer eller mindre värdefullt intryck för stunden utan bliva ett medel i Guds hand att i hela vårt land för lång framtid göra missionen till föremål för vida allvarigare beaktande och vida större offervillighet än hittills. Det kan icke förnekas, att vi stå inför det avgörande ögonblicket i den kristna missionens historia. Må det ögonblicket finna oss alla vakande och bedjande. Det kräves av oss en troshandling, som icke kan utföras annat än med självförsakelse och bön. Åt bön har därför också i konferensens program inrymts en viktig plats.»

* * *

I konferensen deltog följande organisationer och ombud:

Evangeliska Fosterlandsstiftelsen med 75 ombud;

Föreningen för Israelsmissionen med 8 ombud;

Helgelseförbundet med 15 ombud;

Kvinnliga Missionsarbetare med 6 ombud.

Skandinaviska Alliansmissionen med 14 ombud;

Svenska Baptistsamfundets Mission med 8 ombud;

Svenska Jerusalemsföreningen med 2 ombud;

Svenska Kyrkans Mission med 48 ombud;

Svenska Metodistkyrkans Mission med 8 ombud;

Svenska Missionen i Kina med 34 ombud;

Svenska Missionsförbundet med 90 ombud;

Svenska Mongolsmissionen med 2 ombud,

tillsammans 310 ombud. Dessutom deltog 130 missionärer och 700 enskilda missionsvänner. Vid de offentliga möten, som konferensen anordnat, voro de stora kyrkorna till trängsel fyllda av intresserade människoskaror.

Förutom alla hemmavarande missionärer, vilka voro särskilt inbjudna, hade även konferensbestyrelsen inbjudit åtskilliga personer, vilka genom sin ämbetsställning eller i egenskap av forskningsresande ha beröring med missionen, såsom utrikesministern, ecklesiastikministern, d:r Sven Hedin, frih Erland Nordenskiöld, professor C. V. Hartman.

Ur »bestämmelser rörande förhandlingarna» må här återgivas följande utdrag, vilket kan sägas giva ett uttryck för den ande och den stämning, som kännetecknade hela konferensen:

»Varje dag är tiden kl. 10,45—11,15 anslagen till gemensam bön. För att under denna stund, som väl må betraktas såsom höjdpunkten i förhandlingarna, åstadkomma den behöfliga stillheten, hållas dörrarna därunder stängda.»

»Likaledes hållas dörrarna stängda under morgonbönen klockan 9,30—9,45. Samtliga deltagare uppmanas att in-

finna sig senast 5 minuter före förstnämnda tid och därvid iakttaga största möjliga stillhet.»

Konferensens öppnande.

Konferensens högtidliga öppnande ägde rum onsdagen den 11 september kl. 6 e. m. med gudstjänst i Jakobs kyrka, varvid biskop *Hjalmar Danell* höll en kraftig, gripande, till enig samling omkring Kristus, konungen, manande predikan över Jesu ord: »Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem till Fadrens och Sonens och den Helige Andes namn, lärande dem hålla allt det jag har befallt eder.»

Härefter hölls ombudsmöte på K. F. U. M:s hörsal, därvid till konferensens ordförande utsågos *prins Oscar Bernadotte* och doktor *Karl Fries*, den förre för föredragen och den senare för diskussionerna, till vice ordförande biskop *Hj. Danell*, lektor *P. Waldenström* och generalen friherre *A. E. Rappé*; till sekreterare missionssekreterare *W. Sjöholm*, missionsdirektor *A. Ihrmark* och missionsdirektor *J. Lindgren*; till beredningskomité doktor *Karl Fries*, missionsdirektor *A. Ihrmark*, missionsdirektor *J. Lindgren*, disponent *Th. Ericson* och missionssekreterare *W. Sjöholm*; till presskomité missionsdirekt. *A. Ihrmark*, redaktör *O. Mannström*, pastor *Hj. Stenberg*, redaktör *T. Telander* och missionär *M. Westling*.

Sedan valen avslutats, meddelade d:r Fries, att alldenstund antalet deltagare i konferensen de sista dagarna i hög grad stigit, hade man sett sig nödsakad att förlägga förhandlingarna till *Betesdakyrkan*, Floragatan 8. Den ursprungliga tanken var annars, att förhandlingarna skulle ha ägt rum i K. F. U. M:s hörsal.

Sedan gemensam supé intagits i våningen en trappa ned, hölls i hörsalen ånyo ett möte, varvid korta tal höllos av d:r *Karl Fries*, som nu å organisationskomiténs vägnar bragte konferens-

deltagarne en innerlig välkomsthälsning, av generalen frih. A. Rappe, rektor G. Mosesson, pastor Ernst Lundström och pastor Lundin, vilken senare avslöt med bön.

Som en röd tråd gick genom alla anförandena en varm önskan om enhet och därav framkallad välsignelse av konferensens förhandlingar.

Torsdagens förhandlingar.

Torsdagen den 16 sept. sammanträdde konferensen i Betesdakyrkan kl. 1/2 10 f. m. Bland de närvarande märktes ecklesiastikministern. Förhandlingarna inleddes med morgonbön av riksdagsman J. Byström. Härefter avsändes till konungen följande telegram:

Allmänna Svenska Missionskonferensen, besökt av mer än 300 valda ombud för Sveriges samliga organisationer för mission bland icke kristna folk, framför sin underdåniga hyllning till Eders Maj:t och nedbeder Guds rika välsignelse över vårt älskade konungapar. Må under Eders Maj:ts regering från Sverige utgå strömmar av välsignelse till länder och folk, som sakna de förmaner, vilka vi åtnjuta.

O. Bernadotte. Karl Fries. Hjalmar Danell. P. Waldenström. Axel Rappe.

Kl. 9,45 höllos föredrag av dr Karl Fries och missionär Erik Folke över ämnet: »Världsläget och Sveriges missionsuppgifter.» Efter dessa föredrag framträdde prins Bernadotte och frambar till statsrådet Berg konferensens

tack för det intresse, som denne visat genom att infinna sig vid konferensen. Tal. uttryckte sin glädje över att se en medlem av landets regering närvarande och förklarade sig vara övertygad om, att han hade hela kongressen med sig, då han till ecklesiastikministern överbringade konferensens hälsning.

De närvarande åhörde stående prinsens tal till statsrådet.

Strax före kl. 11 vidtog en kort bönestund under ledning av rektor K. A. Jansson, som först höll en kort betraktelse med ledning

av Jesu missionsmaningar. Härefter vidtog diskussion över frågan: »Huru skola Sveriges kristna bli i stånd att fullgöra sin missionsuppgift?» Prins Bernadotte höll inledningsföredrag och påpekade främst de andliga förutsättningar, som måste finnas för ett verkligt missionsarbete bedrivande, samt angav dessutom några allmänna förutsättningar. Efter en stunds diskussion, varvid särskilt påpekades nödvändigheten av verklig kunskap om missionen, enades konferensen om följande resolution:

Från många håll såväl på missionsfältet som inom Sverige ha önskingar uttalats om anordnande av missionsstudiekurser. Sådana hava även med god anslutning anordnats inom olika missionsorganisationer liksom ock av K. F. U. M. Då det är önskligt, att jämte de kurser, som kunna anordnas av resp. organisationer, sådana omfattande såväl den svenska missionen i dess helhet som ämnen tillhörande den allmänna missions-

Doktor Karl Fries.
Organisationskomiténs ordförande.

historien komma till stånd, riktar Allmänna Svenska Missionskonferensen till sin arbetskomité en uppmaning att vidtaga åtgärder för anordnande av sådana missionsstudiekurser av mera allmän karaktär samt att tillsätta en subkomité, som kan med råd och upplysningar tillhandagå dem, som på egen hand önska anordna missionsstudiekurser.

Från Skandinaviska Alliansmissionens missionärer i Indien hade ankommit följande telegram, vilket nu upplästes av ordföranden:

»Missionärerna bland bhilerna sända missionskonferensen en hjärtlig hälsning med Job. 17: 20—22. Liedéns,

Franklins, Björks, Dahlgrens, Johanssons, Hedbergs, Pettersson, Ekedahl, Larsen, Ritzman och Abrahamson.»

Eftermiddagens förhandlingar vidtogo kl. 2. Efter unison sång samt bön av pastor Kihlgren höll kyrkoherde Gunnar Bergström ett synnerligen sakrikt föredrag över ämnet: »Missionens betydelse i kampen mot otro och förnekelse.»

Så följde en kort diskussion med anledning av föredraget, och därefter talade redaktör O. Mannström över ämnet »Missionen och tidningspressen.» Även detta föredrag följdes av en

kortare diskussion, varefter följande resolution antogs:

Med erkännande av den växande förståelse, som den allmänna pressen i Sverige visar för den kristna missionen, beslutar Allmänna Svenska Missionskonferensen att till representanterna för denna press rikta en vördsam och hjärtlig anhållan att med uppmärksamhet följa missionens utveckling.

För att underlätta pressens uppgift

härvidlag uppdrager konferensen åt sin arbetskomité att genom en eller flera sakkunniga personer tillhandahålla de tidningar, som sådant önska, uppsatser och notiser, som kunna vara för syftet tjänliga.

På kvällen var offentligt möte anordnat i Blasieholmskyrkan med föredrag av lektor Waldenström över ämnet: »Vårt folk och missionen», och av missionsdirektor Joh. Lindgren

över ämnet: »Den enskilde och missionen.»

Fredagens förhandlingar.

På fredagen öppnades mötet med morgonbön av pastor C. J. A. Kihlstedt från Askersund, varefter svenska kyrkans missionsdirektor, pastor Axel Ihrmark, höll ett gediget och mycket varmhjärtat föredrag över ämnet:

Betesdakyrkan, där förhandlingarna hölls.

»Missonsarbetet och de kristnas enhet». Härpå följde en bönestund, ledd av pastor Wilh. Hammar från Göteborg.

Från H. Maj:t Konungen hade anlät följande svarstelegram, vilket nu upplästes av d:r Fries:

»Prins Bernadotte, Stockholm.

Mottag och framför till Allmänna Svenska Missionskonferensen mitt varma tack för hälsningstelegrammet och mina bästa förhoppningar om ett framgångsrikt och välsignelsebringande arbete.

Gustaf.»

Efter telegrammets uppläsande sjöngo de närvarande kungssången.

Nästa föredrag hölls av missionssekreterare Wilh. Sjöholm över ämnet: »Är det önskligt, att de olika missionsorganisationerna i Sverige träda i närmare beröring med varandra, och under vilken form kan det lämpligast ske?»

Talaren utvecklade de skäl, som han ansåg tala för ett dylikt närmande, därvid särskilt framhållande den rörelse, som för närvarande går genom hela den kristna världen, och som åsyftar ett närmare samarbete mellan de olika missionssällskapen för att på ett ännu kraftigare sätt än hittills arbeta för fullgörandet av Kristi stora missionsbud. Även framlade han den plan, enligt vilken han tänkt sig samarbetet bäst kunna komma till stånd.

Till ledning för den följande diskussionen föredrog ordföranden följande av organisationskommittén uppgjorda

Förslag till resolution rörande tillsättande av Allmänna Svenska Missionskonferensens arbetskomité.

Övertygad om behovet av ett organ, som kan dels förmedla beröringen mellan de organisationer i Sverige, vilka hava till uppgift att verka för Guds rikets utbredande bland icke kristna folk, dels representera den i de fall, då ett gemensamt uppträdande är önskvärt, beslutar Allmänna Svenska Missionskonferensen, samlad i Stockholm den 11—15 september 1912 och bestående av valda ombud för nu åsyftade organisationer, att till-

sätta en »Allmänna Svenska Missionskonferensens arbetskomité».

Denna komité har till uppgift att sammanföra och offentliggöra statistiska meddelanden från dessa organisationer,

att främja beröringen dem emellan genom att till deras tjänst dels utgiva sådana publikationer, dels i övrigt vidtaga sådana åtgärder, som kunna gagna deras syften,

att utan inkräktande på de särskilda organisationernas förbindelser med andra samfund eller sällskap representera de gemensamma svenska missionsintressena i förhållande till världsmissionskonferensens fortsättningskomité och andra in- och utländska korporationer, gentemot vilka behov av sådan representation framträder, och

att förbereda en ny allmän svensk missionskonferens efter 2—4 års förlopp.

Arbetskommittén, som icke må äga att på något sätt ingripa i de olika missionsorganisationernas verksamhet eller upptaga frågor av konfessionell eller kyrkopolitisk art, utgöres av en representant för var och en av följande organisationer:

Evangeliska Fosterlandsstiftelsen,
Föreningen för Israelsmissionen,
Helgelseförbundet,
Kvinnliga Missionsarbetare,
Skandinaviska Alliansmissionen,
Svenska Baptistsamfundets Mission,
Svenska Jerusalemsföreningen,
Svenska Kyrkans Mission,
Svenska Metodistkyrkans Mission,
Svenska Missionen i Kina,
Svenska Missionsförbundet,
Svenska Mongolmissionen.

Dessa väljas av konferensen, och valet underställes stadfästelse av de organisationer, som förklarar sig vilja på detta sätt representeras i komittén. Vid inträdande vakans fylles denna av resp. missionsorganisations styrelse. Sveriges representant i Edinburgh-konferensens fortsättningskomité är självskriven medlem av komittén.

Skulle andra organisationer för mission bland icke kristna folk önska repre-

sentation i komitén, må det ankomma på dennas beslut att bevilja sådan. Komitén må tillsätta ett verkställande utskott samt subkomitéer bestående, där så anses lämpligt, även av personer, som icke tillhöra arbetskomitén.

För bestridande av nödvändiga utgifter må arbetskomitén vända sig till resp. organisationer med anhållande om bidrag, och komitén bör årligen till de bidragande organisationerna avgiva berättelse över sin verksamhet och av revisionsbyrå granskade räkenskaper.

I den för Guds rikes sak så betydelsefulla diskussion, som nu följde, deltog följande representanter för de olika sällskapen: general Rappe, pastor Ihrmark, predikant J. Norberg, redaktör Byström, professorerna Rudin och Kolmodin, biskop von Schéele, missionär Öberg, rektor Rinman och pastor Wik. Det var en enda ton, som ljud härvidlag, intet av missljud eller motvilja förefanns, och när konferensen var färdig att besluta angående den föreliggande resolutionen, *biföls densamma med ett enstämmigt, kraftigt ja.* Detta var förvisso ett historiskt ögonblick, och beslutet skall, såsom vi ha all anledning att hoppas, med Guds hjälp bliva till stor välsignelse för svensk mission och svenskt missionsliv.

Efter tacksägelsebön sjöngs under stark stämning psalmen: »Se, huru gott och ljuvligt är Att bröder kunna samsjas.»

Sedan biskop Danell därefter yttrat några varma ord, sjöngs på hans förslag en bönesång med tanke särskilt på de ute på fälten varande missionsarbetarna.

Kl. 2 e. m. höllos föredrag över ämnet »*Missionens studium*»

a) i folkskolan och seminariet, av överlärare A. Dalin,

b) i elementarläroverken, av lektor Ad. Ahlberg,

c) vid universiteten, av docent Knut B. Westman.

Följande resolution antogs efter dessa föredrag:

Allmänna Svenska Missionskonferensen, sammansatt av valda ombud för

samtliga svenska missionsorganisationer, tillåter sig härmed till vederbörande myndigheter rikta en ödmjuk och enträgen vädjan att genom beredande av vidgad plats för missionens studium vid universiteten och i undervisningen vid högre och lägre läroverk och skolor sätta den studerande ungdomen i tillfälle att lära bättre känna en av nutidens förnämsta kulturmakter och att vinna en riktigare uppfattning av missionens mål och medel, än som nu i allmänhet förefinnes.

Konferensen vill därjämte uttala önskvärldheten av att en lärostol i missionskunskap må inrättas.

Ett vetenskapens tack till missionen.

Bland dem, som under fredagen bevistade missionskonferensens förhandlingar, märktes professorn i slaviska språk vid Uppsala universitet, J. A. Lundell. Han begärde ordet och utvecklade i ett kortare föredrag ändamålsenligheten av ett samarbete på språkforskningens område mellan honom och de svenska missionärerna.

Först uttalade han ett det mest livliga erkännande för missionärernas arbete från den vetenskapsgrens sida, som han företräder. Prof. Lundell förklarade sig hysa ett varmt intresse även för missionärernas rent religiösa verksamhet, men nu hade han tagit till orda i sin vetenskapsintresse. Han uttalade, att lingvistikens, filologiens och etnografiens vetenskapliga målsmän stå i den djupaste tacksamhetsskuld till missionärerna för de synnerligen värdefulla bidrag, de givit dessa vetenskaper. Allt vad vi känna till om afrikanska språk och dialekter, ha vi fått genom missionärerna, yttrade han, och framhöll, att missionärerna jämväl i andra världsdelar gagnat vetenskapen. Han önskade nu, att vad de svenska missionärerna på detta område utträttat, skulle komma till sin fulla rätt, så att missionen och vårt fosterland därav måtte få den heder som dem tillkommer. Vad de svenska

missionärerna härutinnan utfört, bör tillgodogöras från svensk sida, så att man kan visa utlandet de vetenskapliga vinster, som dessa missionärers filologiska och lingvistiska arbete givit.

Professor Lundell inbjöd missionärerna till samarbete med sig. Han ville gärna, om de vände sig till honom, stå dem till tjänst med språkvetenskapliga upplysningar och föreslog, att missionärerna genom sina organisationer skulle dels upprätta en förteckning över allt, vad svenska missionärer skrivit på språkforskningens område, dels ock utgiva och samla till ett helt alla dessa arbeten, som lämpligen borde överlämnas till Uppsala universitets redan förut just på detta område rikhaltiga och värdefulla bibliotek. Slutligen erbjöd sig professor Lundell att öppna plats i sin språkvetenskapliga tidskrift för av missionärerna lämnade bidrag till språkforskningen.

Professor Lundells föredrag mottogs med mycket intresse, och såsom en följd därav antog konferensen under lördagen följande resolution:

Allmänna Svenska Missionskonferensen uttalar önskvärdheten av att få till stånd en fullständig förteckning över vetenskaplig litteratur, åstadkommen av svenska missionärer, samt en central samling av sådan litteratur.

Härpå talade fil. kand. *Axel Andersson* över ämnet: »*Missionens studium i församlingslivet.*»

På kvällen kl. 7,30 höllos missionsföredrag i icke mindre än 33 olika lokaler av talare från olika sällskap. Samtidigt hölls på K. F. U. M. ett diskussionsmöte om »*Lekmännens Missionsrörelse*», varvid flere talare yttrade sig dels för, dels emot organiserandet av en dylik rörelse i Sverige i likhet med vad som skett i åtskilliga andra länder. Mötet beslöt emellertid att ej göra något uttalande i frågan.

Lördagens förhandlingar

inleddes med morgonbön av kyrkoherde *S. E. Hagberg* från Rogberga, varefter missionärerna d:r *Ernst Heuman* från

Indien och *K. E. Laman* från Kongo talade över ämnet:

»*Vilka fordringar böra i regel ställas på en missionärskandidat och vilken utbildning bör han erhålla?*»

Efter en bönestund, ledd av rektor *Joh. Rinman*, fick konferensens organisationskomité definitivt i uppdrag att till nästa missionskonferens fungera som »*Missionskonferensens arbetskomité*». Till justeringsmän av konferensens protokoll utsågos pastor *E. Lundström* och journalist *Josef Roth*.

Pastor *Harald Frykholm* från Indien talade nu över ämnet:

»*De infödda kristnas fostran till ansvarskänsla och självständighet*», varefter följde en stunds diskussion.

Därpå talade godsägare *Joh. Hedengren* över ämnet: »*Lekmännen och missionen*», och konferensen antog härvid följande resolution:

Allmänna Svenska Missionskonferensen har med intresse tagit del av de meddelanden, som lämnats angående »Lekmännens Missionsrörelse» i olika länder, och uppdrager åt sin arbetskomité att med uppmärksamhet följa denna rörelse och söka främja den bl. a. genom att tillsätta en subkomité, som kan med råd och upplysningar tillhandagå dem, som önska upptaga sådan verksamhet i vårt land.

Eftermiddagens möte började kl. 2 med föredrag av missionärerna *Gust. Franzén* från Indien och *Gösta Raquette* från Ost-Turkestan, som begge talade över ämnet: »*Läkaremissionens uppgift och betydelse*».

Ordet begärdes därpå av d:r *Henrik Berg*, som i ett kort men kraftigt anförande betonade vikten av ökat antal läkaremissionärer. Ingen missionär borde sändas ut på fältet, som ej genomgått en minst 3 månader lång praktisk sjukvårdskurs. Vid 1907 års missionskonferens i Stockholm blev en komité tillsatt för att utreda och till denna konferens eller till respektive missionsorganisationers styrelser inkomma med förslag på missionärers medicinska bildning. I komitén in-

valdes prins O. Bernadotte, riksdagsman J. Byström, missionspastor R. Sundström, missionär Erik Folke och missionssekr. W. Sjöholm. Sedermera tillkallades som adjungerande ledamöter prof. A. Key-Åberg och med. d:r H. Berg. Denna komités strävan att skaffa missionärerna praktisk utbildning i sjukvård hade strandat på sjukhusläkarnes bleklagda nej. Talaren förklarade, att man dock ej fördenskull finge släppa sjukvårdskravet, även om man finge vända sig utomlands för att få det fullföljt.

Ordföranden, d:r *Fries*, uppläste en skrivelse från »Komitén för missionärens medicinska utbildning» till Allmänna Sv. Missionskonferensen i Stockholm 1912. Av denna skrivelse framgick, att komitén i sin strävan att skaffa missionärerna tillträde till klinik mötts av oförståelse och motstånd från alla håll. Ingen av överläkarna vid våra sjukhus ville lämna tillträde för dessa kandidater till respektive sjukavdelningar eller taga ett sådant steg på sitt ansvar.

Det skulle ju kunna tänkas, att något sjukhus skulle öppnas för undervisning av missionärer, om någon större donation överlämnades till sjukhuset mot villkor, att missionärskandidater där skulle få studera.

Som det nu är, ser sig komitén ej i stånd att bringa frågan till någon lösning.

Fröken *Anna Gauffin* från Kristianstad höll därpå ett sakrikt och gripande föredrag om »*Vikten att med evangelium nå kvinnorna.*» Si-ste talaren var pastor *Th. Lindhagen*, som talade över ämnet: »*Israelsmissionen och dess samband med hednamissionen.*»

På kvällen kl. 7 e. m. hölls på K. F. U. M:s hörsal ett

enskilt avslutningsmöte

som leddes av prins *Oscar Bernadotte*. Därvid presenterades först konferensens utländska gäster, pastor *E. Berlin* från Tyskland och sogneprest *Ferd. Munck* från Danmark, varefter flera anföranden

höllos av präster, predikanter och missionärer, representerande de olika missionssällskapen. Efter gemensam supé avslöts det alltigenom broderliga och uppbyggliga samkvämet av domprosten *Bring*.

På söndagens

morgon kl. 9 samlades en väldig skara konferensdeltagare till nattvardsgång i Blasieholmskyrkan, där skrifttetal hölls av kyrkoherde *Hammarsten*.

Under förmiddagen hölls missionsgudstjänster i flera av stadens kyrkor med predikan över ämnet: *Missionens kraftkällor*.

Kl. 6 e. e. m. hölls konferensens avslutningsmöte i Immanuelskyrkan. Den stora kyrkan blev hastigt fylld från golv till tak, och många voro de, som fingo återvända av brist på utrymme, i det att även ståplatserna före mötets början voro upptagen.

Först sjöngs unisont »*Din spira, Jesus, sträcker ut*», varpå predikant *J. Norberg* ledde i bön och läste Davids 96:te psalm.

Härefter hölls föredrag av professor *W. Rutin*, Sveriges förste missionsdirektor, över ämnet: »*Vilken betydelse ha mötande svårigheter och motgångar i missionsarbetet?*», och av professor *A. Kolmodin* om »*Missionens stora slutmål.*»

Fröken *Signe Carlsson* föredrog därpå ett par andliga sånger, varefter d:r *Karl Fries* höll avslutningstalet.

Talaren framförde en hälsning från konferensens förste ordförande, prins Bernadotte, som beklagade, att han ej kunde närvara vid detta möte, vilket han eljest önskat. Vi stå nu, fortfor talaren, inför denna konferens' slut. Den har överträffat de djärvaste förhoppningar. Mer än en hade före konferensens början uttalat den farhågan, att den skulle bereda ökad splittring och därigenom skada. Alla sådana farhågor ha kommit på skam. Konferensens mångsidiga program har på ett lyckligt sätt genomförts. Det har visats upp, att världsmissionen är ett

utomordentligt och ojävaktigt bevis på, att kristendomen lever och aldrig kan dö. För ett par tiotal år sedan hade ej den enighet funnits bland missionsvännerna, som gjort det möjligt, att en gemensam arbetskomité kunnat utses på en konferens som denna. Detta hade nu skett, och det betecknar helt visst ett framsteg av utomordentlig betydelse.

Talaren föredrog därpå en skrivelse till missionärerna i hednalanden, vilken mötet enhälligt beslöt avsända, samt därjämte en hälsning till Sveriges missionsfolk.

Till sist framträdde biskop *Danell* och tackade Gud för alla de välsignelser, han under denna konferens givit sitt folk.

Sedan hela församlingen därefter gemensamt bekänt sin kristna tro, läste biskopen välsignelsen och avslöt mötet.

* * *

Missionsutställningen.

I anledning av konferensen var i *K. F. K. M:s gymnastiksal* anordnad

Bild från missionsutställningen.

Från missionsutställningen. Missionsförbundets utställning.

en högst intressant utställning av sådana föremål, som stå i direkt samband med missionsarbetet. Utställningen, som omfattade specialkort, fotografier, böcker, traktater, reseutrustningar, slöjdalster m. m., var avgiftsfritt tillgänglig för alla, som voro försedda med *ombuds- eller deltagarkort*.

Övriga besökande hade att betala en inträdesavgift av 25 öre.

Utställningen var anordnad på ett tilltalande och dekorativt sätt och inneslöt i sig specialutställningar från så gott som samtliga svenska missions-sällskap. Man kunde här få en ganska klar föreställning om det väldiga kultur- och evangelisationsarbete, som för närvarande bedrivs av våra missionärer i hednaländerna världen runt. Och än mer befastes man i denna åsikt, i den mån som man gav sig tid till att närmare studera utställningens olika sektioner.

* * *

Hela konferensen präglades av en innerlig kärlekens och enhetens

ande och torde kanske ha varit det kraftigaste uttryck, som i vår tid och vårt land hittills givits för *de heligas gemenskap*. Herren låte såsom frukter av denna konferens rika välsignelser flöda ut över den missionerande församlingen i vårt land och till alla de platser, där svensk mission verkar i andra länder!

Allmänna Svenska Missionskonferensens hälsning till Sveriges missionsvänner.*

Allmänna Svenska Missionskonferensen, samlad i Stockholm den 11—15 september, sänder eder sin innerliga hälsning. Omkring 300 ombud från 12 olika missionsorganisationer i vårt land, omkring 700 missionsvänner, tillhörande dessa organisationer, och ett 100-tal deras missionärer ha i dessa dagar varit samlade under det mäktiga intrycket av Mästarens bön för sina lärjungar, att de måtte vara ett, på det att världen må tro, att Fadern sänt honom. Ansvaret för de stora missionsuppgifter, som blivit oss givna, har fördjupats, åstundan att med större trohet, hängivenhet och offervillighet kunna fylla de plikter, som detta ansvar pålägger oss, har förinnerligats, och stärkta genom Kristi kärleks hjärteenande kraft gå vi nu att med ny frimodighet taga upp kampen för Guds rikes tillkommelse.

Då vi sålunda blivit välsignade av Gud, är det vår innerliga bön för eder alla, att även I under växande känsla av ansvar, med större trohet, hängivenhet och offervillighet samt i erfarenhet av Kristi kärleks hjärteenande kraft mån med ny frimodighet taga upp den heliga striden.

Om och i skilda avdelningar av hären fylka vi oss alla omkring samme härlige Konungs, den korsfästes och

* Denna hälsning bör läsas upp vid någon offentlig andaktsstund.

uppståndnes banér. I trohet mot de uppgifter, som blivit de olika missionsorganisationerna givna, ha vi därför att rycka framåt med inbördes aktning och grannlagenhet, med kärlekens förståelse och kärlekens deltagande i varandras sorge- och glädjeämnen. På den vägen, om vi så i hjärtat äro enade i Herren, skall större bärkraft, som det ständigt växande arbetet kräver, skapas i hela den missionerande församlingen, och striden på de olika stridsfälten skall kunna föras med större kraft till Kristi namns förhållande.

Vi hoppas innerligt, att den av konferensen tillsatta arbetskomitén, som inom sig räknar representanter för samtliga Sveriges självständigt utsändande missionsorganisationer, skall bliva ett medel i Guds hand till att främja de strävanden, som äro gemensamma för vårt lands missionsvänner.

Välsignelse från vår Gud i Kristus Jesus vile så rikligen över oss och eder med sin förödmjukande, upprättande, tröstande och fostrande nåd och hålle vid makt bland oss hänförelsens heliga eld. 1 Kor. 15: 58.

Stockholm den 15 sept. 1912.

Å Allmänna Svenska Missionskonferensens vägnar

O. Bernadotte.

Karl Fries. Hj. Danell.

P. Waldenström. Axel Rappe.

Det stora missionärsmötet.

Dagen efter missionskonferensen eller måndagen den 16 september hölls i Betesdakyrkan i Stockholm ett enskilt möte för hemmavarande missionärer. Mötet öppnades av d:r Karl Fries, som med ledning av en bibeltext talade om missionärlivets allvar och krav men ock om dess storhet och om Guds löften till sina vittnen. Härefter skedde »ömsesidig presentation», som gick så

till, att var och en i tur och ordning nämnde sitt namn, missionsfält, antalet tjänsteår samt vederbörande missionsorganisation. De sålunda presenterade missionärerna tillhörde följande sällskap:

Svenska Kyrkans Mission 4,
Evangeliska Fosterlandsstiftelsen 25,
Svenska Missionsförbundet 35,
Svenska Missionen i Kina 28,
Skandinaviska Alliansmissionen 8,
Helgelseförbundet 11,
Baptistsamfundets Mission 2,
Methodistsamfundets Mission 1,

American Board (Amerika) 2,
tillsammans 10 missionärer.

Sist förställdes en skara yngre missionärer, som snart skole utresa för första gången, tillhörande följande sällskap:

Svenska Kyrkans Mission 4,
Svenska Missionsförbundet 6,
Baptistsamfundets Mission 2,
Kviunliga Missions-Arbetare 2,
Svenska Missionen i Kina 1,
Skandinaviska Alliansmissionen 1,
tillsammans 16 missionärer.
Ett angenämt samkväm med kaffe-

Det stora missionärsmötet.

Kvinnliga Missions-Arbetare 1,
Jerusalemsföreningen 1,
Israelsmissionen 1,
tillsammans 117 missionärer.

Anledningen till att så få av Svenska Kyrkans missionärer voro närvarande, var den, att de flesta av dem då redan måst lämna Stockholm.

Dessutom presenterades åtskilliga missionärer, tillhörande utländska sällskap:

Amerikanska Alliansmissionen 6,
Norska Missionsförbundet 1,
Engelska Kyrkans Zenanamission 1,

drickning följde nu i kyrkans nedre sal, varefter man åter samlades i stora kyrkan, där ett nytt möte vidtog, då var och en skulle ha tillfälle att framföra det, som låg honom närmast om hjärtat rörande det gemensamma arbetet. Först hölls då ett anförande av lektor *Waldenström*, och därpå framförde missionärerna till konferensens organisationskomité sitt varmaste tack för det arbete den nedlagt på att göra konferensen lärorik och givande. Sedan några talare haft ordet, avslöts det hela med ett gemensamt bönemöte.

Framkomna missionärer. | Till expeditionen har inkommit de missionärer, som lämnade Sverige i början av augusti, lyckligt anlänt till Kongo efter en angenäm resa. Det var missionärerna *N. G. Anvill*, *Ester Westlind*, *Elisabeth Lager* och *Janna Lundin*.

* * *

Höstens missionskurser. | Enligt styrelsens beslut komma vi att även under denna höst anordna en serie missionskurser i olika delar av landet. Enligt program komma dessa kurser att fördelas mellan 4 olika grupper av missionärer. Varje grupp besöker 8 à 9 platser. Programmet återfinnes i sammandrag på omslaget. Vår önskan är, att dessa kurser måtte få bliva till stor välsignelse och uppmuntran av missionsnitet.

* * *

Vår böne- och offervecka. | Enligt det beslut, som fattats av Generalkonferensen förliden juni månad, kommer vår vanliga *tacksägelse-, böne- och offervecka* att hållas den 27 oktober—3 november. Vi skola i nästa nummer av tidningen införa fullständigt program men vilja redan nu påminna om tiden för nämnda vecka, så att förberedelser i tid hinna att göras.

Våra vänner torde godhetsfullt vid bestämmandet av höstens möten taga hänsyn till tid för böneveckan, så att den ej blir bortglömd.

* * *

Fotografi från miss onskonferensen. | De deltagare i den stora missionskonferensen, som icke voro i tillfälle att beställa fotografier, kunna göra det genom att vända sig direkt till fotograf *A. Wiklund*, *Gustaf Adolfs torg 16*, här i staden. Fotografien förekommer i tre olika storlekar, från 3 till 5 kr. stycket. Likaså finnas fotografier av de i *Betesda kyrkan* samlade missionärerna. Dessa fotografier äro också i två storlekar, resp. 2 och 3 kr. stycket. De beställas hos samme fotograf eller också genom Svenska Missionsförbundets Expedition.

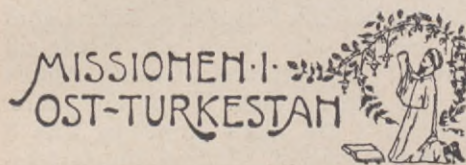
* * *

Missionär C. J. Lindström lämnar Kongomissionen. | Missionär *C. J. Lindström*, som i början av sommaren återvände till Sverige, har till Svenska Missionsförbundets styrelse insänt begäran om att få lämna Kongomissionen. Orsaken därtill är delvis hälsokäl, delvis också äktenskapsingående. Missionär *Lindström* har verkat i Kongo under tre perioder och där utfört ett gott verk, varför det är med saknad, som vi lämna honom. Han kommer att i fortsättningen stanna i hemlandet.

* * *

Ombud på den kontinentala missionskonferensen. | Nästa år kommer att i Bremen hållas den sedvanliga stora missionskonferensen, som i Tyskland återkommer vart 4:de år. Inbjudan har även nu ingått till Svenska Missionsförbundet att deltaga däri. Styrelsen beslöt på sitt senaste sammanträde att utse missionsföreståndaren *lektor P. Waldenström* till Svenska Missionsförbundet ombud vid nämnda konferens. Han lär även komma att vid tillfället hålla ett föredrag om den yttre och inre missionens förhållande till varandra.

Från vår yttre mission.

Till
Svenska Missionsförbundets Styrelse.

Alltsedan konferensen i februari ha vi dagligen samlat de sjuka till en andaktsstund. Dessa stunder ha ofta varit mycket uppmuntrande, och vi ha gått därifrån med tack till Gud och med tro och hopp om slutlig seger. Vi se nämligen bland åhörarna sådana, som mycket uppmärksamt följa framställningen och som genom sitt uppträdande visa hunger efter Guds ord. Alla dessa veta, att vi icke äro muhammedaner, men vi märka yttrest sällan det förakt, som annars lägges i dagen av muhammedanerna gent emot de kristna. Då vi också alltibland vid predikan få se deras ögon tåras, förstå vi, att det icke kan vara förgäves att för dessa människor förkunna evangelium. De äro, trots sitt stora mörker, dock mottagliga för sanningens ljus — och kanske förr än vi ana bryter en stor revolution lös bland Muhammeds skaror och vi få bevittna hittills ej anade under. Måhända skola de folk, som med sådan hänförelse och självupppoffring utbredde Muhammeds lära, en dag på samma sätt kämpa för Kristi lära. Då skall ingen fråga: vad tjänar det till? utan då skall envar, som varit med i arbetet, tacka Gud för denna stora nåd.

Med avseende på antalet av våra åhörare ha vi i allmänhet fått glädja oss åt att ha ganska många, ända till mellan 50—60 personer. Utan att göra anspråk på att tillnärmelsevis fatta det stora ansvar, som är förenat med att inför detta folk förkunna evangelium, så förstå vi det dock delvis, då vi veta, att många av våra åhörare

lyssna till detta ord blott en gång i sitt liv. Vi vilja giva dem livets bröd. Härtill duger dock ej det, som vi hava av oss själva; vi behöva nåd och kraft från Gud. Och det är ej heller blott av vana, då jag säger till eder alla, kära missionsvänner: Kommen ihåg eder och vår uppgift.

Ett annat arbete, som varit särskilt uppmuntrande, är bibelspridningen. Vi tycka oss ofta rent av ha lyckats väl häri. Således ha vissa dagar ett 10-tal evangelier spritts, och det går knappast en dag, utan att något exemplar finner väg ut bland folket. För många personer synes nog detta arbete mindre viktigt, emedan det gör så litet väsen av sig, men det är dock något oerhört stort, att Guds ord — som ej kan återkomma fåfängt — bliver utspritt. För ett par dagar sedan läste jag om arbetet bland muhammedanerna i Indien — där finnas omkring 60 miljoner — att de omvända där, när de omtala, huru de först kommo i beröring med kristendomen, vanligen säga, att det skett genom läsningen av evangelium eller någon annan kristlig bok. Några år härefter skola också vi få höra många sådana vittnesbörd.

I detta arbete ha vi att glädja oss åt en mycket god hjälp i apotekstjänaren, Heli-akhond. Han förkunnar alltid öppet, att han läser "indjil" = evangelium, och rekommenderar det till alla. Genom sitt käcka ingripande använder han ofta rädslan hos folket från att köpa våra böcker. Det är dock ej blott genom detta sitt beteende, som han gläder oss, utan jämväl därigenom att han är, som vi tro, en sökare efter sanningen. Många gånger har han med oss på sina knän anropat Gud om hjälp och ljus. Dock för honom såsåväl som för många andra här är steget till att bli en kristen en mycket allvarlig sak. Det blir en brytning, som är genomgripande, som

innebär att skiljas från släkt och vänner och att sedan få dessa till sina dödsfiender.

Som bekant har det sedan i våras varit ganska oroligt här. Detta har dock ej det minsta stört vårt arbete utan vi ha i lugn och ro fått fortsätta därmed. Den enda känning vi haft med orostiftarne är, att flera av dem kom-

mit hit för att få hjälp för sina sjukdomar samt att vi då också passat på och sålt evangelier till dem, vilka de nästan utan undantag villigt mottagit. Dessa, som på så sätt fått hjälp, ha också visat sin tacksamhet därför. Med de varmaste hälsningar från tillgivne

David Gustavsson.

Julsändningen till Ost-Turkestan.

Eko från Expeditionens packkällare.

Nu är packningen undanstökad, och jag vill passa på och meddela några intryck från detta »missionsarbete».

I all sin prosaiska praktiskhet giver oss detta arbete mycken uppmuntran. Här komma paket från vänner till vår mission, från Skåne såväl som från våra nordliga landskap. Med de flesta bifogas kärleksfulla hälsningar till missionärer och infödda; allt andas kärlek och uppmuntran. Ett exempel ur högen. Där står en låda från Örebro. Då vi öppna den, finna vi leksaker, papper, pennor och annan skrivmateriel. Ett bifogat brev meddelar oss, att sakerna hopbringats genom kollekt i söndagsskolan. Barnen ha medfört av sina egna leksaker och lagt i denna »kollekt», vilken sedan skall utdelas i Centralasien till barn, vilkas leksaker vanligen bestå av lerklumpar, som de själva få forma efter behag. Jag tycker mig redan se dessa barn, då de få de trevliga svenska leksakerna i händerna, och jag njuter på förhand vid den synen. Även om dylika gåvor bara inskränkte sina verkningar till den glädje, som beredes de små mottagarna, så vore det värt offret. Men det inskränker sig ingalunda därtill. Sådana där små kärleksbevisningar, som få förmedlas genom missionärerna till folket och isynnerhet till barnen, äro i hög grad ägnade att jämna vägen för oss och det evangelium, vi förkunna. Detta ett exempel ur högen.

Jag kunde nämna flera, men då jag icke kan upptaga utrymmet för att omtala allt, får det räcka med detta.

Det har berett oss mycken lättnad i arbetet, att det på nästan alla paket stått uttryckligt angivet, vem som är avsändare och vart sakerna äro ämnade jämte innehåll och värde. Då ha vi också genast kunnat bekräfta mottagandet. Men skulle någon sakna såväl enskild bekräftelse som redovisning i tidningen, beror det nog på underlåtenhet i fråga om berörda uppgifter.

Jag måste i detta sammanhang nämna en man, som ej låter mycket tala om sig, men som är oss till mycken hjälp och glädje. Av vad jag sagt härovan, kanske någon får det intrycket, att vi missionärer ensamma få sköta om packningen av våra sändningar. Så är långt ifrån fallet. Vi utföra bara en mindre del. Här finns en man, som heter Johannes Larson, en f. d. affärsman här i Stockholm, som dragit sig tillbaka från affärerna. Han är genom släktskap förbunden med gamla missionärer, har stor arbetslust och kan ej finna sig i overksamhet. Därför går han nu här frivilligt och sköter mot en mycket obetydlig ersättning packningen av sändningarna till våra missionsfält: tar emot paketen, redovisar till avsändaren, för in det i journalen, lägger ned i lådor, väger och mäter dessa, spikar igen och järnbandar — allt med riktig fackkunskap. Från kl. 9 f. m.

till kl. 4 e. m. har man honom där, alltid plikttrogen, alltid glad och hurtig trots sina 71 år. Det är kärlek och intresse för missionen, som driver honom.

Det stod för någon tid sedan i »Missionsförbundet» en del råd och vinkar med avseende på sändandet av saker till missionsfälten. Med avseende på Ostturkestan hade där insmugit sig en liten oegentlighet, som jag ber att få påpeka. Bland saker, som med tacksamhet mottagas, nämndes *torkad frukt*. Det borde i stället stått *torkade blåbär och lingon*. Torkad frukt av olika slag ha vi lätt att erhålla i Centralasien, däremot sakna vi fullständigt alla skogsbär.

På samma gång, som jag härmed vill sända ett hjärtevarmt tack till alla, som bidragit till julsändningen, vill jag även sända en avskedshälsning och ett tack till alla vänner, jag kommit i beröring med under mina resor i hemlandet, från Skanör och Falsterbo till Haparanda och Kiruna. Jag har rönt mycken kärlek och uppmuntran under dessa resor. Gud välsigne Eder alla!

Och nu — Gud vare med oss, tills vi mötas igen!

Eder i Herren

John Törnquist.

När och fjärran.

Några ord av Professor Warneck.

Så länge korset är en förargelse, förbliver också missionen en förargelse i världen.

Att tala om missionen, som skulle den vara en obetydlig sak, förråder ett otroligt småsinne och en oförsvärlig okunnighet.

Det finnes inskränkta personer, som ej vilja veta något om missionen — personer, vars kärlek är mycket begränsad.

Våra missionssällskap skulle vara mycket fattiga, om de endast hade sådana vänner, som blott gäve penningar, och icke sådana, som även vore ihärdiga i bönen.

Det är svårare att bedja för missionen än att giva till den — men att bedja utan att giva visar bristande uppriktighet.

Om missionärerna ute på fälten skola utföra något av det arbete, vi med våra böner utstaka för dem, måste bönerna, som vi framföra till nådens tron, vara kraftiga.

Liksom rötterna uppbära trädet, så uppbär hemlandets andliga liv den yttre missionen. Det är omöjligt att omkasta ordningen.

Varför många afrikaner föredraga Islam framför kristendomen.

Koran, muhammedanernas heliga bok, förbjuder ej slaveri och månggifte, och gör övergången från den infödda vidskepelsen både lätt och angenäm. Den afrikanske muselmanen, som med nyfikenhet lyssnar på den kristna undervisningen, säger: »Ja, jag tror det mesta av detta redan, men vår Muhammed lovar lika stor ersättning som eder Kristus och det för mycket mindre självförnekelse och uppoffring. Eder bibel fordrar, att man skall vara sann. Det gör ej koran, och vi afrikaner finna ofta lögnen mycket bekväm. Nej, eftersom båda vägarne föra till himmelen, så väljer jag den lättaste.»